

VRIJGESTELD VAN HET GRIFFIERECHT
Afschrift ter kennisgebracht in
uitvoering van art.1030...GER.W.....

Repertoriumnummer 2020/ 2010
Datum van uitspraak 21 februari 2020
Rolnummer 19/1288/B

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op €	op €	op €

Niet aan te bieden aan de
ontvanger

**Rechtbank van eerste aanleg
West-Vlaanderen,
afdeling Brugge,
sectie familie- en
jeugdrechtbank**

Vonnis

Aangeboden op
Niet te registreren

Kamer B.22

Griffie van de rechtbank van eerste
aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge

GEZIEN

03 SEP 2019

19/01288/B

2018-2906

EENZIJDIG VERZOEKSCRIFT

Overeenkomstig artikel 27 en 23 van de Wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van
internationaal privaatrecht

De griffier-hoofd van dienst,

DEBUSSCHERE MARLEEN

Griffier

Aan de Voorzitter, Kamervoorzitter, dames en heren Rechters bij de Rechtbank van Eerste
Aanleg WEST-VLAANDEREN, afdeling BRUGGE,

Heden,

Ten verzoeken van

De **heer** [REDACTED]
vluchteling van Eritrese origine, geboren op [REDACTED] te KOKOBAY
(ERITREA), wonende te [REDACTED]
en **mevrouw** [REDACTED] (momenteel nog geen
rijksregisternummer in BELGIË), geboren op [REDACTED] te KOKOBAY
(ERITREA), momenteel verblijvende te KAMPALA (OEGANDA), doch voor
onderhavige procedure woonstkeuze makende bij haar echtgenoot te
[REDACTED]

*Per beschikking van 27 augustus 2019 door het Bureau voor Rechtsbijstand in
de Rechtbank van Eerste Aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge toegelaten
tot de kosteloze rechtspleging voor onderhavige procedure (stuk 2).*

- verzoekers -

Hebbende als raadsman: de heer Johannes BAELDE, advocaat, met kantoor te
8200 SINT-ANDRIES, Gistelse Steenweg 229 bus 1.

1. FEITEN EN VOORAFGAANDEN

Verzoekers zijn afkomstig uit ERITREA.

Verzoekers zijn geboren in dezelfde stad en kennen elkaar reeds sinds hun kindertijd. De
broer van verzoekster, [REDACTED] was immers een zeer goede vriend van verzoeker. Echt contact
was er toen nog niet.

Verzoeker diende in 2008 zijn land van herkomst te verlaten. Hij geraakte immers in de
problemen met de politie, nadat zijn zus illegaal het land verliet. Uit vrees voor zijn eigen
leven vluchtte hij naar ETHIOPIË, waar hij in een vluchtelingenkamp zijn jeugdvriend en de
broer van verzoekster [REDACTED] opnieuw ontmoette.

[REDACTED] besloot te vluchten naar ISRAËL. Ook verzoeker besloot ETHIOPIË te ontvluchten en
belandde uiteindelijk een tijd later in ISRAËL, waar hij weer contact opnam met [REDACTED]

Toen verzoeker in 2015 problemen had om zijn verblijfsrecht als arbeidsmigrant in ISRAËL te verlengen, besloot hij naar OEGANDA te gaan. Het was hier dat verzoekers elkaar opnieuw ontmoetten. Immers was verzoekster op dat moment gevlucht uit ETHIOPIË om aan haar militaire dienstplicht te ontsnappen. Het was via ██████ dat beiden in contact kwamen in maart 2015. Verzoeker woonde in KAMPALA en kon met het geld dat hij had gespaard door te werken in ISRAËL instaan voor verzoekster en bood haar eveneens een onderdak aan. Tijdens deze periode leerden verzoekers elkaar beter kennen en startten zij een relatie. Verzoeker was barman en verzoekster huisvrouw.

Op 10 januari 2016 traden verzoekers vervolgens in het huwelijk te KAMPALA.

Meer dan een jaar later besloten verzoekers dat hun levenssituatie niet meer houdbaar was, gelet op hun precaire financiële toestand en trok verzoeker naar ZUID-SUDAN om er werk te zoeken. Eens verzoeker een betere job had, zou verzoekster zich bij verzoeker vervoegen.

Verzoeker slaagde er echter niet in een betere job te vinden, gelet op de heersende conflicten tussen verschillende bevolkingsgroepen en besloot naar EUROPA te reizen. Na zijn aankomst in BELGIË, diende hij alhier verzoek tot internationale bescherming in, waarna hij erkend werd als vluchteling.

Vervolgens werd op 9 augustus 2018 een visum gezinshereniging aangevraagd, opdat verzoekster verzoeker zou kunnen vervoegen.

Dit visum werd evenwel geweigerd per beslissing van 22 juli 2019, zoals op 4 juli 2019 aan verzoekers ter kennis werd gebracht, met als hoofdreden dat niet alle nodige formaliteiten zouden vervuld zijn en dat het huwelijk tussen verzoekers een schijnhuwelijk zou uitmaken (stukken 1A en 1B).

"In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van de Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek Internationaal Privaatrecht). Derhalve weigert de Dienst vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent. Het visum wordt derhalve geweigerd." (stuk 1A)

Aldus houdt deze weigeringsbeslissing een (impliciete) weigering tot erkenning van het huwelijk in hoofde van verzoekers in.

Alwaar de relatie tussen verzoekers wel degelijk een oprechte duurzame liefdesrelatie betreft, zullen verzoekers hoger beroep indienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze weigeringsbeslissing.

In tussentijd wensen zij hun huwelijk te zien erkend worden in de Belgische rechtsorde, middels onderhavige procedure.

2. PROCEDURELE VOORSCHRIFTEN

Verzoekers wensen op grond van artikel 23 en 27 WIPR hun huwelijk te zien erkend worden in de Belgische rechtsorde.

Artikel 27 WIPR: *"§1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.*

(...)

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23."

Artikel 23 WIPR *"§3. De vordering wordt ingesteld en behandeld volgens de procedure bedoeld in de artikelen 1025 tot 1034 van het Gerechtelijk Wetboek. De verzoeker moet woonplaats kiezen in het rechtsgebied van de rechtbank. De rechter moet op korte termijn uitspraak doen."*

J. VERHELLEN, auteur van *Het Belgisch Wetboek IPR in familiezaken*, Brugge, Die Keure, 2012, 209, verduidelijkt hoe conform art. 27 Wb IPR alle overheden buitenlandse akten (minstens impliciet) kunnen erkennen, zonder dat de betrokkene daarvoor beroep doet op enige procedure, doch waarbij de betrokkene dan ook beroep kan instellen bij de rechtbank van eerste aanleg wanneer een overheid (al dan niet impliciet) weigert om dit huwelijk te erkennen.

Of nog in die zin:

"Wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken een buitenlandse huwelijksakte niet erkent en bijgevolg de gezinshereniging weigert, hebben de echtgenoten de mogelijkheid om de erkenning van de huwelijksakte te vragen aan de rechtbank van eerste aanleg."

(VERHELLEN, J., "De RvV en buitenlandse huwelijksakten: sluit de Raad van State de discussie?", noot onder RvS 3 oktober 2011, *T.Vreemd.* 2013, p. 84).

Eén en ander komt overeen met de *in casu* voorliggende feitengesteldheid, waarbij de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 16 juli 2019, zoals aan verzoekster ter kennis werd gebracht op 22 juli 2019, uitdrukkelijk stelt geen rechtsgevolg te verlenen aan het buitenlands huwelijk zoals tussen partijen afgesloten op 24 september 2000 en bijgevolg de erkenning van dit buitenlands huwelijk in de Belgische rechtsorde weigert.

Artikel G.3 *in fine* Circulaire betreffende de aspecten van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht die betrekking hebben op het personeel statuut (B.S. 28 september 2004), bepaalt:

"De persoon die de weigering tot erkenning van de authentieke akte door de ambtenaar van de burgerlijke stand betwist, kan beroep instellen bij de rechtbank van eerste aanleg. Dit beroep moet eveneens, in tegenstelling tot hetgeen thans is voorzien in het Gerechtelijk Wetboek, worden uitgeoefend bij eenzijdig verzoekschrift".

Huidige procedure wordt aldus terecht bij eenzijdig verzoekschrift aanhangig gemaakt bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te BRUGGE (alwaar de woonplaats van eerste verzoeker BLANKENBERGE is en aldaar het huwelijk bij erkenning dient te worden ingeschreven in de registers van de Burgerlijke Stand).

3. NOPENS DE GEGRONDHEID

3.1. REGELGEVING TER BEOORDELING TEN GRONDE

Aangaande het huwelijk tussen verzoekers van 20 januari 2016 dient het artikel 8 EVRM, artikel 12 EVRM, artikel 22 Grondwet, artikel 23 BUPO en artikel 143 B.W. als internationale grondrechten inzake het recht op huwen alsook het recht op het onderhouden van een gezinsleven als standaard te worden vooropgesteld, terwijl elke maatregel dat het huwelijk bemoeilijkt beperkend moet geïnterpreteerd worden.

In casu dienen aldus de voorwaarden voor de erkenning van het huwelijk restrictief te worden geïnterpreteerd.

Artikel 27 §1 WIPR bepaalt dat alle overheden een buitenlandse authentieke akte kunnen erkennen, zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht.

Wanneer een overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kunnen de betrokkenen zich richten tot de rechter, zoals verzoekers in onderhavige procedure (*supra*).

De erkenning van rechtswege, ook de plano-erkenning genaamd, van buitenlandse authentieke akten, wordt door de wetgever aldus beschouwd als uitgangspunt.¹ De erkenning van een buitenlandse akte, zoals *in casu* de huwelijksakte van verzoekers, omvat een onderzoek van de rechtsgeldigheid van de akte en de rechtsgevolgen die deze akte in de Belgische rechtsorde kan teweeg brengen.

Conform artikel 46 WIPR dient voor wat betreft de grondvoorwaarden van het huwelijk het recht van de nationaliteit van elk van de betrokkenen te worden nageleefd conform artikel 46 WIPR. Voor wat betreft de vormvereisten verwijst het WIPR naar het recht van de plaats van de huwelijksluiting (art. 47 WIPR).

3.2. TOEPASSING VAN BOVENSTAANDE REGELGEVING IN CASU

In casu wordt de erkenning van het huwelijk geweigerd omwille van het feit dat de huwelijksakte niet werd gelegaliseerd, noch vertaald en dat de intentie van van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van de gehuwde.

Dit standpunt is evenwel incorrect.

(i) Huwelijksakte werd opgesteld in de correcte taal

Vooreerst dient te worden benadrukt dat het om een tweetalige akte gaat dewelke zowel in het Engels alsook in het Tigrinya werd opgemaakt (stuk 4). Een vertaling van dit document is dan ook overbodig. Immers schrijft het Ministerie van buitenlandse zaken voor dat documenten in het Frans, Nederlands Duits, Engels, Spaans, Italiaans of Portugees niet beëdigd vertaald dienen te worden ([https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/legalisatie van documenten](https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/legalisatie%20van%20documenten) - stuk 8)

¹ Zie tevens het principsarrest, daterend van voor de inwerkingtreding van het Wetboek IPR: Cass. 29 maart 1973, *Arr. Cass.* 1973, 763.

(ii) De echtheid van de huwelijksakte wordt afdoende aangetoond

Wat betreft het argument dat de huwelijksakte niet is gelegaliseerd, dient er op gewezen te worden dat artikel 27 WIPR niet verwijst naar een strikte legalisatievereiste, maar louter het begrip "echtheid" gebruikt.

Artikel 27 § 1: (...) *De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.*

Er dient derhalve een controle te gebeuren naar de echtheid van het voorgelegde huwelijkscertificaat. De meest gebruikelijke manier hiervoor is in principe de legalisatie of apostille. Echter is het niet in alle landen mogelijk om officiële documenten te laten legaliseren. Dit is eveneens het geval voor ERITREA. Deze onmogelijkheid om Eritrese huwelijksakten te laten legaliseren werd immers nog recent bevestigd in een arrest van 22 juni 2018 van de Rechtbank van eerste aanleg LUIK, afdeling LUIK (stuk 8). In deze zaak ging het eveneens om een Eritrese huwelijksakte, waarvan de erkenning werd gevraagd.

« Le document de certification du mariage n'a pas été légalisé, celle-ci n'étant pas possible selon les services du Ministère des affaires étrangères belges (<https://diplomatie.belgium.be/fr>). »

(...) Manifestement, les échanges avec l'Erythrée, qui est une dictature militaire, ne sont pas aisés même pour les autorités belges.

De plus, le CGRA ne délivre de certificat de mariage que si les deux époux se trouvent en Belgique (www.cgra.be).

Dans ces conditions, la réalité du mariage coutumier et religieux entre X et Y doit être considérée comme établie par les déclarations émises in tempore non suspecto par X, corroborées par les déclarations de Y et le document érythréen produit et non légalisable. » (stuk 9)

Vrij vertaald :

"De huwelijksakte is niet gelegaliseerd, aangezien dit volgens de diensten van het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken niet mogelijk is (<https://diplomatie.belgium.be/fr>).

(...) Het is duidelijk dat de uitwisseling van gegevens en documenten met Eritrea, een militaire dictatuur, zelfs voor de Belgische autoriteiten niet gemakkelijk is.

Bovendien geeft het CGVS alleen een huwelijksakte af als beide echtgenoten zich in België bevinden (www.cgra.be).

In deze omstandigheden kan de echtheid van het gewoonterechtelijke en religieuze huwelijk tussen X en Y worden bevestigd door de verklaringen in tempore die niet door X worden verdacht, bevestigd door Y's verklaringen en het Eritrese document dat is opgesteld en niet legaliseerbaar is." (stuk 8)

Alwaar niemand is gehouden tot het onmogelijke, dienen *in casu* verzoekers eveneens te worden vrijgesteld van de legalisatievereiste. *In casu* kan, naar analogie met bovenstaande rechtspraak, de echtheid van het huwelijk tussen verzoekers immers worden aangetoond zowel door middel van de tweetalige huwelijksakte die door verzoekers werd voorgelegd (stuk 4), alsook door de verklaringen die verzoeker deed tijdens zijn asielgehoor.

Bovendien leggen verzoekers eveneens foto's van hun huwelijksdag voor onder stuk 4 en werd eveneens een de film van de trouw overgemaakt, waarvan enkele screenshots werden genomen (stuk 6).

Gelet op de combinatie van deze diverse bewijsstukken dient dan ook worden geoordeeld dat, naar analogie met het bovenstaande arrest, op afdoende wijze de echtheid van de religieuze huwelijksakte wordt aangetoond, conform artikel 27 WIPR.

Anders oordelen zou immers het gelijkheidsbeginsel schenden.

Ten overvloede dient nog te worden benadrukt dat ook in het kader van gezinshereniging enige flexibiliteit wordt gegund omtrent het kunnen bewijzen van de huwelijksrelatie van een erkend vluchteling.

Deze wettelijke bepaling stelt:

"§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren."

Conform de Omzendbrief van 17 juni 2009 evalueert de Dienst Vreemdelingenzaken de "andere bewijzen" (i.c. verhoor verzoekster / politieel onderzoek met verhoor echtgenoot / huwelijksakte traditioneel huwelijk / video huwelijk / ...) in alle discretie en houdt daarbij rekening met alle elementen die het dossier van de betrokkene en de vreemdeling of de EU-burger of de Belg die hij vervoegt of begeleidt, vormen.

Onder de "lijst, bij wijze van voorbeeld van 'andere bewijzen'" wordt onder andere gewag gemaakt van "akte van traditioneel huwelijk" zoals *in casu* wordt voorgelegd.

Artikel 12bis, §5 en §6 Vw vormen een omzetting van artikel 11, lid 2 van de Richtlijn 2003/86/EG (zie Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, doc 51K2478/001, 69).

Het arrest van het HvJ C-635/17 van 13 maart 2019 preciseert (ten andere inzake een gezinshereniging voor een Eritrees gezin) hieromtrent:

"Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt“. Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken“ moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt“. Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht“.

[...]

Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren"

Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen.

Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan.

Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst.

Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen.

Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen".

Deze ratio legis vloeit voort uit het principe dat niemand gehouden kan zijn tot het onmogelijke. Immers is het voor erkend vluchtelingen nu eenmaal onmogelijk om bepaalde officiële documenten te bekomen, daar zij geen contact kunnen of mogen hebben met alle overheidsdiensten die hen land vertegenwoordigen.

Eenzelfde flexibiliteit om de echtheid van het huwelijk te kunnen bewijzen, dringt zich aldus *in casu* naar analogie op.

(iii) Er is geen sprake van een schijnhuwelijk

Tot slot dient nog te worden benadrukt dat er geen sprake kan zijn van een schijnhuwelijk, alwaar hiervoor vereist is dat de intenties van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht zijn op het bekomen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Art. 146 BW: *Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.*

Aangezien de intentie van een kandidaat-echtgenoot om te huwen nooit met een 'absolute zekerheid' te achterhalen is, wordt vereist dat de elementen die voorliggen om te besluiten tot een schijnhuwelijk een decisief karakter hebben en dat er eenduidige vermoedens bestaan die niet worden tegengesproken waaruit dient te blijken dat er kennelijk enkel sprake is van een beoogd misbruik van het instituut huwelijk.

Het woord kennelijk bij de toets van artikel 146bis B.W. houdt (conform vaste rechtspraak van de Raad van State) in dat er een "aan de zekerheid grenzende waarschijnlijkheid" dient te bestaan zodat er geen realistische twijfel kan bestaan dat één der partijen duidelijk/kennelijk/manifester enkel een verblijfsrechtelijk voordeel ambiëert.

Van zodra er ook maar enige reële intentie tot levensgemeenschap is tussen beide echtgenoten kan *niet* gesproken worden van een schijnhuwelijk in de zin van artikel 146bis B.W. en kan er ook niet gesproken worden van een "schijnhuwelijk" of een huwelijk strijdig met de Belgische Openbare Orde.

Aangezien de intentie van de huwelijkskandidaten nooit met absolute zekerheid te achterhalen valt, dienen de (door de ambtenaar van de burgerlijke stand) aangebrachte bewijsmiddelen een beslissend karakter te hebben (cf. het begrip kennelijk, zoals gehanteerd in art. 146bis BW), namelijk een eenduidig en niet tegen te spreken vermoeden van (voorgenomen) schijnhuwelijk.

(...)

Dat de vrouw zich bevindt in een precaire verblijfstoestand en derhalve mogelijk een verblijfsrechtelijk voordeel zal halen uit het huwelijk, doet evenmin afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen. Om een huwelijk te weigeren moet immers blijken dat dit kennelijk het enige doel is van het huwelijk.

(...)

Het nastreven van een verblijfsvoordeel, een materieel voordeel of om het even welk huwelijksvoordeel, is immers in se niet onrechtmatig en niet onverenigbaar met de werkelijke wil om te huwen, voor zover de aanstaande echtgenoten naast het beogen van een huwelijksvoordeel ook de bedoeling hebben om een gebonden levensgemeenschap tot stand te brengen."

(Antwerpen 28 januari 2015, RW2015-2016, nr. 6, p. 230)

Of nog:

"Om te kunnen spreken van een schijnhuwelijk dient te worden aangetoond dat minstens één van de echtgenoten tot het huwelijk is toegetreden uitsluitend om een andere reden dan om een gezin te stichten."

(Gent 15 mei 2008, *Tijdschrift@ipr.be* 2008, afl. 4, 72).

Verzoekers huwden in januari 2016 nadat zij bijna een jaar lang hadden samengeleefd. Verzoeker verklaarde dat op dat moment beide verzoekers asiel hadden in OEGANDA. Aldus beschikten beide verzoekers over hetzelfde verblijfsrecht in OEGANDA op het moment van het huwelijk. Verzoekers zien aldus niet in hoe het huwelijk op dat moment één van beiden ook maar enig verblijfsrechtelijk voordeel zou opleveren. Het is pas nadat verzoekers na hun huwelijk nog een jaar samen woonden in OEGANDA en de levensomstandigheden dermate slecht waren, dat verzoeker zich genoodzaakt zag in het buitenland een job te zoeken en hij uiteindelijk terecht is gekomen in BELGIË (zie *supra* punt 1.). Het is pas in 2018 dat verzoeker alhier erkend werd als Vluchteling en aldus een ander verblijfsstatuut verkreeg dan verzoekster. Bijgevolg kan onmogelijk gesteld worden dat het huwelijk van verzoekers, hetgeen twee jaar voorafgaand aan de erkenningsbeslissing van verzoeker plaatsvond, er enkel en alleen maar op gericht zou zijn een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

Bovendien wordt nergens in het administratief concreet aangehaald om welke redenen er precies twijfel zou bestaan over de oprechtheid van het huwelijk tussen verzoekers. Daarentegen, wordt verschillende keren aangehaald dat het verzoekers elkaars familie goed kennen, gelijklopende verhalen vertellen en oprecht overkomen.

"De huwelijksceremonie verloopt ingetogen en volgens Christelijke rituelen en gebruiken, zoals ook deze voorkomen in België, met gebedene n gelofte en het uitwisselen van huwelijksringen. De tweede videofilm betreft de maaltijd op dezelfde dag na de huwelijksceremonie. De derde videofilm betreft het avondfeest de nag nadien. Het valt duidelijk op dat geen moeite is gespaard om er een uitgebreid huwelijksfeest van te maken. Alles is mooi aangekleed en er wordt gedanst op life muziek. Alle genodigden zijn aangeklaad en opgemaakt zoals ook gebruikelijk bij traditionele huwelijksfeesten in België. Het koppel komt over als een gelukkig stel in hun gedragingen naar elkaar. Ook de genodigden en getuigen vertonen een gelukkige houding tegenover het ganse gebeuren. Er wordt veel gedanst en gelachen. De videofilms komen ons waarheidsgetrouw over en vertonen een natuurlijke houding en gedrag bij alle aanwezigen." (stuk 1C)

"Betrokkene [REDACTED] vertelt ons een verhaal welke gelijklopend is met het interview welke reeds door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen werd geacteerd. Ook is deze gelijklopend met het interview welke werd afgenomen van de echtgenote [REDACTED]" (stuk 1C)

"Kennis over de familie is ok" (stuk 1A)

Kortom, de politie oordeelt na individueel onderzoek met vergelijking van hun verhoor, nazicht van bewijsstukken, vergelijking met verklaringen echtgenoot bij het CGVS en verklaringen verzoekster bij de DVZ, dat *in casu* géén sprake is van een schijnhuwelijk, doch van een oprecht *"gelukkig stel"*

Derhalve kan *in casu* geen sprake zijn van een schijnhuwelijk tussen verzoekers.

* * *

Gelet op het bovenstaande dient bijgevolg het huwelijk tussen verzoekers als rechtsgeldig te worden beschouwd. Een erkenning van het huwelijk in de Belgische rechtsorde dringt zich op.

OM DEZE REDENEN

en alle andere terloops het geding aan te voeren, desnoods ambtshalve,

BEHAGE HET DE RECHTBANK,

De vordering ontvankelijk en gegrond te verklaren,

Dienvolgens te zeggen voor recht dat de (impliciete) weigering tot erkenning van het Eritrees huwelijk van partijen, zoals genomen op 16 juli 2019, ongegrond is;

Ten aanzien van alle overheden in BELGIË erkenning te verlenen aan het huwelijk zoals op 10 Januari 2019 te KAMPALA (OEGANDA) afgesloten tussen de heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED].

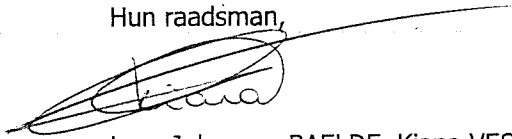
Kosten als naar recht.

Onder voorbehoud van alle rechten en zonder enige nadelige erkenenis,

Waarvan akte,
Met eerbied,

SINT-ANDRIES, 2 september 2019,

Voor verzoekers,
Hun raadsman,

Loco Johannes BAELDE, Kiana VESRCHRAEGEN, advocaat Balie WEST-VLAANDEREN

Voor versluisd afschrift

INVENTARIS DER OVERTUIGINGSSTUKKEN:

1. A) Weigeringsbeslissing dd. 22 juli 2019 van de Diens vreemdelingenzaken m.b.t. het verzoek tot gezinshereniging, zoals ter kennis werd gegeven op 4 augustus 2019
B) Advies procureur des konings dd. 21 juni 2019
C) PV nr GFR 002654/19 dd. 14 mei 2019
2. Goedkeuring kosteloze rechtspleging per beslissing van het bureau voor rechtsbijstand van de rechtbank van Eerste Aanleg WEST-VLAANDEREN, afdeling BRUGGE dd. 27 augustus 2019.
3. A kaart verzoeker
4. Huwelijksakte
5. Trouwfoto's
6. Printscreens film huwelijk
7. Informatie met betrekking tot legalisatie van documenten op de website van FOD Buitenlandse zaken.
8. Arrest van de Rechtbank van eerste aanleg LUIK, dd. 22 juni 2018;

De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie familie- en jeugdrechtbank, tweeëntwintigste kamer, heeft het hiernavolgende vonnis verleend:

In de zaak **19/1288/B**

Gelet op de stukken van de procedure, inzonderheid het eenzijdige verzoekschrift en de bijgevoegde stukken, neergelegd ter griffie op 3 september 2019 door meester Johannes Baelde, advocaat te 8200 Sint-Andries, Gistelse Steenweg 229/1 (ref.: 2018-2906), namens:

1. De heer [REDACTED] geboren te Kokobay (Ethiopië) op [REDACTED] rijksregisternummer [REDACTED] wonende te [REDACTED] [REDACTED]
2. Mevrouw [REDACTED] geboren te Kokobay (Ethiopië) op [REDACTED], zonder rijksregisternummer in België, die woonstkeuze doet bij verzoeker

Verzoekers werden toegelaten tot de kosteloze rechtsbijstand bij beslissing van het Bureau voor Rechtsbijstand in de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge van 27 augustus 2019 (dossiernummer 19/382/l).

Verzoekers werden opgeroepen en gehoord in raadkamer op 18 oktober 2019, 22 november 2019 en 20 december 2019.

Op de zitting van 20 december 2019 werd het Openbaar Ministerie gehoord in zijn mondeling advies en werd de zaak in beraad genomen. Partijen werden gehoord in hun repliek.

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

Verzoekers vorderen te zeggen voor recht dat de (impliciete) weigeren tot erkenning van het Eritrees huwelijk van partijen, zoals genomen op 16 juli 2019, ongegrond is.

Zij vorderen ten aanzien van alle overheden in België erkenning te verlenen aan het huwelijk zoals op 10 januari 2016 te Kampala (Oeganda) afgesloten tussen de heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED]

II. BEOORDELING

1. Verzoekers vorderen de erkenning van een huwelijk de dato 10 januari 2016 te Kampala (Oeganda).

Zij steunen hun vordering op artikel 23 (zijnde de wijze waarop beroep kan worden ingesteld tegen een weigering van beslissing op basis van artikel 27 WIPR) en 27 WIPR (inzake erkenning van een buitenlandse authentieke akte).

2. Zij leggen een verklaring voor van het ministerie van de eerste minister van Oeganda waarbij tweede verzoekster wordt omschreven als de 'vrouw' van eerste verzoeker.

Onder stuk 4 wordt de huwelijksakte voorgelegd (ook in de Engelse en Nederlandse vertaling).

3. Artikel 27 par. 1 WIPR bepaalt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.”

Verzoekende partijen stellen dat zij vrijgesteld zijn van legalisatie omdat het voor hen materieel onmogelijk is om de akte te laten legaliseren.

Verzoekende partijen kunnen aldus wel degelijk op basis van andere documenten de echtheid van hun huwelijk laten erkennen.

4. Voor wat een eventueel schijnhuwelijk betreft, kan worden verwezen naar de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de dato 8 november 2019 (arrestnummer 228.647) waarin duidelijk is gemotiveerd (blz. 11):

“Er is in casu geen sprake van objectieve elementen waaruit blijkt dat er sprake is van een schijnhuwelijk.”

Impliciet kan daaruit ook worden afgeleid dat er werd van uitgegaan dat er sprake was van een huwelijk want anders diende zelfs niet te worden onderzocht indien er al dan niet sprake was van een schijnhuwelijk.

5 Gelet op de voorgelegde documenten (onder meer de “religieuze” huwelijksakte), de foto’s van het huwelijk en de erkenning door de Oegandese autoriteiten van tweede verzoekster als echtgenote van eerste verzoeker kan worden aangenomen dat er geen redenen zijn om te twifelen aan de ‘echtheid’ van het huwelijk van verzoekers.

De vordering is gegrond.

Aangezien er geen sprake is van in het ongelijk gestelde partijen vallen de rolrechten ten laste bij helften van verzoekers (die rechtsbijstand genieten).

OM DEZE REDENEN,

De familierechtbank, tweeëntwintigste kamer,

Gelet op artikel 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Rechtsprekend in eerste aanleg, waarbij het Openbaar Ministerie werd gehoord in het mondeling advies gegeven bij monde van Grace Van Beselaere, eerste substituut-procureur des Konings.

Verklaart de vordering ontvankelijk en als volgt gegrond.

Zegt voor recht dat de (impliciete) weigeren tot erkenning van het Eritrees huwelijk van partijen, zoals genomen op 16 juli 2019, ongegrond is.

Verleent ten aanzien van alle overheden in België erkenning aan het huwelijk zoals op 10 januari 2016 te Kampala (Oeganda) afgesloten tussen de heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED]

Veroordeelt dienvolgens beide verzoekende partijen tot het betalen van de helft van het rolrecht, telkens begroot op 82,50 euro aan de zijde van beide partijen aan de administratie van de Federale Overheidsdienst Financiën, na ontvangst van hun verzoek tot betaling.

Stelt vast dat partijen kosteloze rechtsbijstand genieten.

Zegt voor recht dat dit vonnis niet uitvoerbaar is voorraad.

Aldus verleend in raadkamer in het gerechtsgebouw te Brugge op **eenentwintig februari tweeduizend twintig**.

Aanwezig zijn:

Wim De Backer, afdelingsvoorzitter, alleenrechtsprekend rechter,
Daphne Hendrycks, geassumeerd griffier

Daphne Hendrycks

Wim De Backer

